

Rozważania: piątek 15 tygodnia okresu zwykłego

Rozważanie na piątek
piętnastego tygodnia okresu
zwykłego. Omawiane tematy to:
znaczenie szabatu; niedziela,
nowy dzień Pański; Eucharystia
i odpoczynek.

- Znaczenie szabatu;
- Niedziela, nowy dzień Pański;
- Eucharystia i odpoczynek.

PEWNEGO RAZU, gdy Jezus i jego
uczniowie przemierzali rozległe pole

uprawne, Mateusz relacjonuje, że poczuli głód (por. Mt 12,1). Widząc, że zewsząd otacza ich pożywienie, apostołowie zaczęli zrywać kłosa pszenicy i „wykruszając je rękami, jedli” (Łk 6,1). Prawo żydowskie zezwalało na ręczne zrywanie kilku kłosów pszenicy ze zbiorów sąsiada (por. Pwt 23,25). Kwestią budzącą kontrowersje było jednak to, że czynili to w szabat. Kiedy faryzeusze dowiedzieli się o tym, powiedzieli do Nauczyciela: „Oto Twoi uczniowie czynią to, czego nie wolno czynić w szabat” (Mt 12,2).

W Księdze Wyjścia czytamy, że Bóg prosi lud Przymierza: „Pamiętaj o dniu szabatu, aby go uświęcić” (Wj 20,8). Z Bożej inicjatywy *shabbat* nie został umieszczony obok nakazów odnoszących się do kultu, ale w samym Dekalogu. Natchniony tekst wyjaśnia powód tego przykazania: „W sześciu dniach bowiem uczynił Pan niebo, ziemię, morze oraz

wszystko, co jest w nich, w siódmym zaś dniu odpoczął. Dlatego pobłogosławił Pan dzień szabat i uznał go za święty” (Wj 20,11). Z biegiem czasu do boskiego nakazu szabat dodawano coraz bardziej rygorystyczne ludzkie zalecenia. W czasach Jezusa przykazania stały się tak szczegółowe, że wprowadzono klasyfikację 39 rodzajów zakazanych prac.

Jezus, jako prawdziwy interpretator boskich przykazań, odpowiada na skargę faryzeuszy, podkreślając prawdziwe - i być może zapomniane - znaczenie szabat: służba Bogu lub bliźniemu, tak aby powstrzymanie się od aktywności nie było najwyższym kryterium. Zamiast skupiać się na kazuistyce tego, co jest dozwolone lub zabronione, Chrystus zaprasza nas do spojrzenia na głębszy powód, dla którego Jahwe ustanowił odpoczynek w szabat: powstrzymanie się od pewnych

zająć, aby móc bez przeszkód oddawać cześć Bogu. Przykazanie szabat u odnosiło się do tajemniczego *odpoczynku* Boga po stworzeniu, a także do wybawienia Izraela z niewoli egipskiej. Można zatem powiedzieć, że przestrzeganie szabat u ma charakter wyzwala jący. Celem Bożego prawa nie było związanie ludzi niezliczonymi przykazaniami, ale cotygodniowe uwalnianie ich od tego co mniej ważne, tak aby zwrócili swoje spojrzenie ku Bogu: aby pamiętali, że jeste śmy dziećmi Stwórcy wszechrzeczy i Tego, który wyzwala nas z wszelkiej niewoli.

W KONTEKŚCIE dyskusji na temat szabat u Jezus ujawnia istotę swojej tożsamości. „Albo nie czytaliście w Prawie, że w dzień szabat u kapłani naruszają w świątyni spoczynek

szabatu, a są bez winy? Oto powiadam wam: Tu jest coś większego niż świątynia” (Mt 12,5-6). Świątynia otaczana była najwyższą czcią, ponieważ był to dom, w którym mieszkał Jahwe. Tylko sam Bóg był ważniejszy od świątyni. Chrystus wyraźnie potwierdza swoją boskość tymi słowami. Na sam koniec, jako zwieńczenie rozmowy, dodaje: „Albowiem Syn Człowieczy jest Panem szabatu” (Mt 12,8). Ponieważ nakaz szabatu jest ustanowiony przez Boga, Jezus pośrednio przedstawił się jako Bóg: to jest właśnie najistotniejsze dla chrześcijaństwa wydarzenie.

Swoimi słowami Nauczyciel nie lekceważył odpoczynku w szabat. Wiemy, że Jezus przestrzegał prawa, zarówno sakralnego, jak i świeckiego: chodził ze swoimi uczniami do synagogi w każdy szabat, płacił podatki, pielgrzymował ze swoimi uczniami do świątyni i

przeżywał święta jak każdy pobożny Żyd. Co więcej, po Jego Zmartwychwstaniu uczniowie nadal chodzili do synagogi w soboty, choć zaczęli spotykać się także w pierwszy dzień tygodnia, aby upamiętnić Zmartwychwstałego Jezusa. Pierwszy dzień tygodnia stał się dniem nowego stworzenia i ostatecznego wyzwolenia.

Z upływem czasu we wczesnej wspólnocie chrześcijańskiej niedziela stopniowo zastąpiła sobotę jako *Dies Domini*, Dzień Pański. Niedziela nie była dla chrześcijan pierwszych wieków kolejnym zwykłym dniem, ale stanowiła centrum ich życia. Z tego powodu wiele wieków później Kościół ustanowił nakaz niedzielny. W ten sposób wierni, powstrzymując się od pewnych czynności, które uniemożliwiają im oddawanie czci Bogu, mogą „przeżywać radość właściwą dniowi Pańskiemu oraz korzystać z należnego odpoczynku

duchowego i fizycznego”^[1]. Jezus „ofiarowuje nam «swoją dzień» jako zawsze nowy dar swojej miłości (...) Czas ofiarowany Chrystusowi nigdy nie jest czasem straconym, ale raczej czasem, który zyskujemy, aby nadać głęboko ludzki charakter naszym relacjom z innymi i naszemu życiu”^[2].

ŚWIADECTWA z II wieku mówią nam, że pierwsi chrześcijanie gromadzili się w niedzielę, aby celebrować Eucharystię: „W dniu zaś zwanym Dniem Słońca odbywa się zebranie, w jednym miejscu wszystkich razem, z miast i wsi. Wtedy czyta się pamiętniki Apostołów, albo pisma Proroków (...) Potem do przełożonego braci przynoszą chleb i kielich napełniony wodą zmieszaną z winem”^[3]. Podczas niedzielnej Mszy Świętej możemy

spotkać się z Bogiem: słuchamy Jego słowa i karmimy się Chlebem Życia, w komunii z całym Kościołem.

„Przypomina nam również, że odpoczywając od naszych codziennych zajęć, nie jesteśmy niewolnikami, lecz umiłowanymi dziećmi Ojca, który nieustannie zaprasza nas do pokładania w Nim nadziei”^[4].

Tym samym niedziela jest prawdziwie „dniem Chrystusa” i jednocześnie „dniem człowieka”. Odpoczynek właściwy temu dniu, dzielony z Bogiem i całym Kościołem, pomaga nam nabrać sił do wypełniania zadań tygodnia. Oddajemy Bogu, poprzez ofiarę Jego Syna, wszystkie wydarzenia kończącego się i rozpoczynającego się tygodnia. „Zawsze rozumiałem odpoczynek - mówił św. Josemaria - jako oderwanie się od codziennych zajęć, nigdy zaś jako dni próżnowania. Odpoczynek oznacza

gromadzenie: zbieranie sił,
rozwijanie ideałów, robienie
planów... Jednym słowem: zmianę
zajęcia, aby powrócić potem — z
nowym zapalem — do zwykłych
zadań”^[5]. Najświętsza Maryja Panna,
która zapewne uczestniczyła w tych
pierwszych niedzielnych
spotkaniach, może wstawiać się za
nami, aby Bóg umacniał w nas
pragnienie karmienia się Jego
Chlebem i Jego Słowem.

^[1] *Kodeks Prawa Kanonicznego*, 1247.

^[2] Św. Jan Paweł II, *Dies Domini*, 7.

^[3] Św. Justyn, *Apologia*, 1, 65.

^[4] Franciszek, *Audiencja*, 13-XII-17.

^[5] Św. Josemaría, *Bruzda*, 514.

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://
dev.opusdei.org/pl-pl/meditation/
rozwazania-piatek-15-tygodnia-okresu-
zwyklego/](https://dev.opusdei.org/pl-pl/meditation/rozwazania-piatek-15-tygodnia-okresu-zwyklego/) (14-08-2025)